

Arrest

nr. 177 769 van 16 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 15 november 2016 hebben ingediend (bij faxpost) om de nietigverklaring en bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van 7 november 2016 houdende bevel tot terugdrijving (bijlagen 11) en van de beslissingen van 7 november 2016 tot nietigverklaring van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die *loco* advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers bieden zich op 7 november 2016 aan bij de grenspolitie van de nationale luchthaven te Zaventem, komende met een vlucht vanuit Kinshasa (DRC Congo) met bestemming Brussel.

1.2. Op 7 november 2016 neemt de verwerende partij ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11), waarvan verzoekers op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Deze vormen de eerste en de tweede bestreden beslissingen.

1.3. Op 25 september 2015 neemt de verwerende partij ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekers zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde taalwetten in bestuurszaken van 18 juli 1966 dat van openbare orde is. Zij wijzen erop dat zij Franstalig zijn en dat zij werden verhoord in het Frans. Hun verklaringen werden afgenomen door

een Nederlandstalige politie-inspecteur die geen beroep heeft gedaan op een Franstalige tolk. Er kan besloten worden dat zij het Frans als proceduretaal hebben gekozen en dat de bestreden beslissingen bijgevolg in het Frans dienden te worden opgesteld. Tenslotte benadrukken ze nog dat zij het Frans hebben gebruikt bij de federale administratie in het kader van hun visumaanvraag. Verzoekers adstrueren hun eerste middel als volgt:

“Cet article dispose que : « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. »

Les requérants sont francophones et maîtrisent à la perfection la langue française.

Ils ont été interrogés en français ; leurs propos ont été traduits par l'agent interrogateur néerlandophone qui n'a pas fait appel à un interprète français/néerlandais.

Il y a donc lieu de conclure que les requérants ont choisi le français comme langue de procédure.

Par conséquent, les actes administratifs attaqués auraient dû être rédigés en français.

Les requérants ont utilisé le français dans leurs rapports avec l'administration fédérale (tous leurs documents déposés à l'appui de leur demande de visa sont également rédigés en français), de sorte que la partie adverse, en rendant sa décision en langue néerlandaise, viole manifestement cette disposition légale.

La loi sur l'emploi des langues en matière administrative est d'ordre public et doit être soulevée même d'office.

Les actes administratifs pris en méconnaissance des lois linguistiques d'ordre public sont nuls de plein droit

Le moyen est dès lors-manifestement fondé.”

In het administratief dossier bevindt zich het proces-verbaal van 7 november 2016 dat werd opgemaakt door de Federale politie op de luchthaven van Zaventem. De lezing ervan laat toe vast te stellen dat de betrokken partijen elkaar tijdens de ondervraging hebben begrepen. Verzoekers geven niet aan dat dit niet het geval was.

Waar verzoekers aanvoeren dat de beslissingen tot terugnijving en nietigverklaring van het visum in de Franse taal dienden te worden genomen, stelt de Raad vast dat voornoemde beslissingen niet kunnen gelijkgesteld worden met de akte waarvan de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen overeenkomstig de gecoördineerde wetten op het taalgebruik.

De beslissingen werden genomen ten aanzien van een vreemdeling die op de nationale luchthaven, het grondgebied van Zaventem, werd aangetroffen. Het betreffen ambtshalve maatregelen nadat bij een inreiscontrole werd vastgesteld dat verzoekers niet in het bezit waren van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. De bestreden beslissingen zijn geen antwoord op de visumaanvragen van verzoekers noch een rechtstreeks gevolg van deze aanvragen. De bestreden beslissingen dienden dan ook niet in de taal van de visumaanvraag te zijn opgesteld en betekend. Derhalve is artikel 41, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken in deze niet van toepassing is. De bestreden beslissingen dienden conform artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd zijn, *in casu*, gezien de inreiscontrole in Zaventem plaatsgreep, het Nederlandse taalgebied. (RvS 28 januari 2011, nr. 211.569). Verzoekers kunnen het verwerende partij bezwaarlijk kwalijk nemen dat hij hen in het Frans heeft gehoord en kunnen aan dit gegeven dus ook niet de conclusie verbinden dat de betreden beslissingen in het Frans dienden te worden opgesteld.

Het eerste middel mist *prima facie* juridische grondslag en is niet ernstig.

3.3.2.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van de goede administratie en van artikel 34.1/2 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode). Verzoekers stellen het volgende:

“En l'espèce, suite à la demande des autorités aéroportuaires, les requérants ont présenté les documents suivants :

- un plan touristique à suivre à Bruxelles. Il s'agissait d'un document établi par une agence de voyages congolaise reprenant les lieux touristiques à visiter à Bruxelles

- la réservation d'hôtel

- la confirmation de la consultation médicale de la seconde requérante du 08.11.2016

Le requérant était également en possession de son badge des Nations-Unies. Il a voulu le présenter à l'agent de l'aéroport qui a refusé de l'examiner et le lui a presque jeté au visage (pièce 7)

Les documents et informations précités avaient été déposés dans le cadre de la demande de visa et avaient été jugés suffisants-par les autorités belges pour l'octroi d'un visa. C'est donc à tort que -la demande de visa est jugée a posteriori frauduleuse par la partie adverse.

En effet, le requérant est employé au sein de l'ONU depuis le 01.03.2004 ; il perçoit un revenu mensuel net de +/- 6.000 \$; il est couvert (ainsi que chaque membre de sa famille individuellement) d'une assurance de soins de santé internationale auprès de la compagnie CIGNA, (pièces 8 à 10)

ils sont propriétaires de deux parcelles à Kinshasa; ils ont construit une maison qu'ils habitent sur l'une et ont mis en location l'immeuble de la deuxième parcelle (pièce 11). Ils ont engagé une nounou durant les trois semaines de leur absence pour s'occuper de leurs cinq enfants à Kinshasa.

Rien dans le profil de cette famille ne justifiait donc méfiance de la partie adverse. C'est donc de manière inadéquate que la partie adverse a estimé que les requérants n'étaient pas en possession des documents justifiant l'objet de leur séjour alors qu'ils ont été jugés satisfaisants pour la délivrance de ce visa.

Dans un dossier similaire, tout à fait transposable au cas d'espèce, le Conseil de céans a considéré, dans un arrêt n° 168 007 du 23.05.2016 que : « Il s'ensuit que le Conseil estime que la motivation de la décision attaquée ne permet pas de comprendre de par sa formulation laconique quels sont les documents qui feraient défaut afin d'apporter la justification de « l'objet et des conditions du séjour envisagé » et pour quelles raisons lesdits documents ne suffissent pas en l'occurrence à apporter cette preuve... Or, le Conseil constate que ces pièces attestent à suffisance des facilités financières de la famille et de la justification de l'objet et des conditions de séjour de la partie requérante, de son époux-haut cadre d'une société publique congolaise- et de leur enfant; à savoir « un congé de détente » d'une vingtaine de jours en France. Il appert donc que le motif de la décision attaquée entre prima facie en contradiction avec les pièces du dossier administratif. »

C'est également à tort que la partie adverse a considéré que le but et les circonstances du séjour envisagé étaient insuffisamment démontrés et que les requérants n'étaient pas en possession des documents justifiant l'objet de leur séjour en Belgique.

La partie adverse reproche diverses lacunes aux requérante auxquelles ils souhaitent répliquer ci-après :

A. En ce qui concerne le plan touristique

C'est à tort que la partie adverse conclut que le plan touristique présenté par les requérants ne serait pas crédible.

Tout-d 'abord, il convient d'insister sur le fait que les requérants avaient présenté ce plan touristique à l'appui de leur demande de visa (et de la lettre écrite au consul belge) et qu'il n'a pas, lors de la délivrance du visa, été jugé non crédible par la partie adverse, (pièce 12)

En effet, il s'agit d'un guide de divers lieux touristiques à visiter tels que l'Atomium, Mini- Europe, le Parc du Cinquantenaire, le Palais Royal,...

Ce plan touristique a été établi par une agence de voyage kinoise et la partie adverse n'explique pas en quoi il ne serait pas probant. Les actes attaqués manquent manifestement de motivation sur ce point.

Ensuite, dans son rapport du 07.11.2016, l'agent de police K. H., relève que les requérants ont prévu de passer une journée entière à l'Atomium et une autre à la Place des Palais, ce qui en soi n'est pas incohérent dans le cadre d'un voyage touristique.

Les moyens financiers de la famille lui permettent d'aviser également en cours de séjour et de changer le cas échéant leur programme et de prévoir un temps pour faire du shopping.

Ils avaient également gardé du temps libre pour rencontrer la sœur de la seconde requérante, Mme-Jenny KABONGO, qui réside à Londres et qui devait venir les voir en Belgique. Elle s'est rendue à Bruxelles le 07.11.2016 mais au lieu de rencontrer le couple dans un endroit agréable, elle leur a rendu visite en centre fermé. Elle est repartie à Londres le 10.11.2016 (pièce 13)

Par ailleurs, le requérant a produit lors de son interception deux attestations des Nations Unies des 22.07.2016 et 04.10.2016 selon lesquelles (pièce 14 et 15) :

- pour la première, que M. D. K. B. est un employé-des Nations Unies et qu'il est couvert par l'Assurance Cigna que « toute assistance rendue au membre sera hautement appréciée. »

- pour la seconde, qu'il a reçu une autorisation de son employeur de prendre congé il s'agit donc d'un voyage que le couple avait prévu de longue date ; voyage connu tant des autorités congolaises que de l'ONU.

Enfin, il y a lieu de se référer à un arrêt du Conseil de céans rendu selon la procédure de suspension en extrême urgence du 19.07.2016 n°172 147 parfaitement transposable au cas d'espèce :

« in de eerste en tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat de tweede verzoekende partij] de vluchtgegevens niet kent, en dat daarom ook het doel en de omstandigheid van het-voorgenomen verblijf onduidelijk zijn...

Het gegeven dat de tweede verzoekende partij slechts één bezienswaardigheid uit haar reisprogramma kent, wijst in casu niet op een onduidelijk reismotief nu de tweede verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een gedetailleerd en persoonlijk reisprogramma heeft voorgelegd. Uit het reisprogramma, zoals opgenomen in het administratief dossier; blijkt dat er zowel activiteiten voor kinderen a/s voor volwassen opgenomen zijn. »

En l'espèce, les requérants ont donné plus d'informations que dans le cas précité puisqu'ils ont fait état des nombreux lieux touristiques bruxellois.

B. En ce qui concerne la réservation d'hôtel

Le 1-1-10.2016, les requérants ont effectué une réservation pour la période du 7 au 25 novembre 2016 à l'hôtel Résidence Brussels South au moyen du site internet de réservation d'hôtels www.booking.com. (pièce 16)

Le même jour, le site « booking » a adressé un mail au premier requérant pour l'informer que sa carte de crédit n'avait pu être débitée tout en lui garantissant que sa réservation était toujours confirmée, (pièce 17)

En réalité, le premier requérant avait renseigné sa carte de crédit émanant de sa banque UNFCU (banque des Nations Unies) basée à New-York.

Celle-ci a bloqué la carte du requérant considérant comme suspect un mouvement bancaire en Belgique alors que le premier requérant était supposé se trouver au Congo,

Le requérant a alors pris contact directement avec la société BE HOUSING (qui est le propriétaire de la Résidence Brussels South) qui lui a assuré que sa réservation était toujours bien valide et qu'il pourrait payer un acompte dès son arrivée à l'hôtel.

Lors de leur interception à l'aéroport, l'officier de police leur a montré un document émanant du site www.book8nq.com duquel il ressort que leur réservation serait annulée, (pièce 18)

La partie adverse prétend que ce document concernerait la réservation des requérants. Si cela était le cas, il conviendrait de s'interroger par quel stratagème la partie adverse s'est procurée un tel document qui relève du domaine de la vie privée.

Il convient de remarquer qu'aucun nom ni date ne figure sur ce document. De plus, le document renseigne « we zijn bezig met het updaten van uw gegevens. Deze verandering zal binnenkort overal zichtbaar zijn » ; ce qui signifie que les données du client sont en train d'être mises à jour et que ces données seront bientôt visibles.

Cela signifie que ce-document n'est pas actualisé à la date de son impression (date qui est inconnue !)

Enfin, à supposer même que ce document concerne les requérants, quod non, il ne démontre nullement à quelle date il a été établi et si par après le requérant a pu (re)confirmer la réservation.

En effet, un contrat de location a été conclu « online » entre le premier-requérant et la société « BE HOUSING » du 07.11.2016-ati 25,11.2016 (pièce 19).1

En date du 08.11.2016, le requérant qui ne souhaitait pas perdre sa réservation à son arrivée en Belgique et comme convenu avec la société BE HOUSING, a procédé –au paiement d'un acompte de 384 €. (pièce 20)

Ce paiement a été confirmé et accepté par l'hôtel concernant la chambre réservée initialement ce qui signifie que la réservation n'avait pas été annulée comme le prétend la partie adverse.

C. En ce qui concerne la consultation médicale

La partie adverse remet également en cause la consultation médicale comme but de voyage car le document montré par les requérants figurant sur le téléphone du premier requérant ferait référence à un rendez-vous le 08.10.2016 alors que les requérants affirment avoir rendez-vous le 08.11.2016.

A nouveau, les requérants ignorent pourquoi l'agent de l'aéroport et ensuite la partie adverse font référence à un rendez-vous prévu le 08.10,2016 alors que le rendez-vous pris était bien prévu le 08.11.2016 (pièce 21)

Il ressort du rapport du 07.11.2016 de l'agent de police K. H. que le rendez-vous est prévu à 14h15 avec le Dr S.V.. Ces informations sont bien correctes sauf en ce qui concerne la date puisque ce rendez-vous était bien fixé le 8 novembre et non le 8 octobre.

La seconde requérante a raté son rendez-vous en raison de son arrestation.

Comme expliqué supra, le but de voyage du couple était multiple : Le premier était de faire un beau voyage à deux et de visiter la Belgique. Le second était de passer du temps avec la sœur de la seconde requérante et le troisième était de profiter de ce voyage pour faire examiner la seconde requérante par un médecin spécialisé en chirurgie digestive.

Il convient encore d'insister sur le fait que les requérants bénéficient d'une assurance de soins de santé internationale auprès de la compagnie CIGNA. La description de la couverture précise que « les traitements et services médicaux reçus dans le monde entier; y compris les Etats-Unis, sont couverts parla-police »,

La couverture de cette assurance est valable tant que le premier requérant travaille pour les Nations-Unies et l'assurance aurait pris en charge tous les frais y compris ambulatoires.

Vu la médiocrité des soins au Congo, la famille a décidé de faire d'une pierre deux coups et de profiter de ce voyage pour que la seconde requérante puisse être reçue en consultation par un spécialiste dans un hôpital réputé. En effet, la requérante qui souffre de calculs rénaux souhaitait obtenir un avis d'un spécialiste car aucun médecin à Kinshasa ne lui propose un traitement adéquat, (pièce 22)

Le but initial du voyage était donc le tourisme même si en même temps il était prévu de passer, du temps en famille et de se rendre, pour la seconde requérante, en consultation médicale. '

L'un n'empêche pas l'autre même s'il fut difficile, et on le comprend vu les circonstances de leur interception, pour les requérants de l'expliquer de cette façon.

D. CONCLUSION

En l'espèce, la partie adverse a pris sa décision sans tenir compte des éléments concrets et réels de la cause, puisque dans la décision attaquée il n'a nullement été fait mention de la situation réelle des requérants et notamment de leur situation financière aisée, du fait qu'ils sont propriétaires de leur habitation au Congo, qu'ils sont les parents de cinq enfants, que le requérant a un emploi rémunérateur qu'il n'abandonnerait pas.

La partie adverse ne s'est donc pas mise en possession de tous les éléments de la cause pour pouvoir statuer en parfaite connaissance de cause, après s'être mise dans les meilleures conditions pour apprécier sainement l'opportunité de la décision.

Il convient également de faire remarquer que ne figure pas dans le dossier un questionnaire ou « vragenlijst » ou pv de police reprenant les questions posées par l'agent de police et les réponses apportées par les-requérants.

Le dossier ne comprend que le rapport de l'agent de police qui n'a pas procédé aux questions d'usage en cas de privation de liberté et relatives notamment à l'état de santé de la personne concernée.

Ce faisant, la décision repose sur une motivation constitutive d'un excès de pouvoir, méconnaissant par la même l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs au sens de l'article 62 de la loi.

Par conséquent, la partie adverse, a traité le dossier des requérants d'une manière contraire au devoir de minutie et de précaution et a excédé les limites d'une appréciation manifestement déraisonnable."

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kennen aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

In wezen voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2.4. De Raad herinnert aan artikel 5 van de Schengengrenscodex dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

"1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (18), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfstitel of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Deze toegangsvoorwaarden zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 7 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staft.

De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen aan een grondige controle onderworpen.

a) De grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 5, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;

iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;

iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;

v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;

vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het Schengeninformatiesysteem (SIS) en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen.

a bis) Indien de onderdaan van het derde land houder is van een visum als bedoeld in artikel 5, lid 1, onder b), behelzen de grondige controles bij binnenkomst ook de verificatie van de identiteit van de

houder van het visum en van de echtheid van het visum, door middel van raadpleging van het visuminformatiesysteem (VIS) overeenkomstig artikel 18 van Verordening (EG) nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van informatie op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening)."

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, laat artikel 3 van de vreemdelingenwet in dit opzicht verweerder toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het gegeven dat verzoekers in het bezit waren van een visum type C, vrijwaart verzoekers aldus niet van de mogelijkheid dat zij voorwerp kunnen uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dienen voor te leggen en uitleg moeten geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Tenslotte voorziet artikel 34, leden 1 en 2 van de Visumcode dat een verleend visum kan worden vernietigd of ingetrokken indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen, of indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

3.3.2.5. Artikel 3, lid 1, 3° van de vreemdelingenwet vormt de bepaling waarop de bestreden beslissingen tot teruggrijping steunt, met name dat verzoekers niet in het bezit zijn van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Daarbij motiveert de verwerende partij in feite voor verzoekster als volgt:

"Betrokkene beweert voor toerisme naar België te komen. Ze maakt gebruik van een ongeloofwaardige reisplanning die gepaard gaat met geannuleerde hotelreservatie. Ze is niet in het bezit van een bewijs van logies. Nadien verklaart ze voor medische doeleinden naar België te komen (dit staaft ze aan de hand van een identificatiefiche op de smartphone van haar man). De afspraak was op 8/10, ze beweert dat dit 8/11 moet zijn."

Voor verzoeker motiveert verwerende partij als volgt:

"Betrokkene komt samen met zijn vrouw voor toerisme naar België te komen. Hij maakt gebruik van een ongeloofwaardige reisplanning die gepaard gaat met een geannuleerde hotelreservatie. Hij is niet in het bezit van een bewijs van logies. Nadien verklaart hij voor medische doeleinden naar België te komen (dit staaft hij aan de hand van een identificatiefiche op zijn smartphone. De afspraak was op 8/10, hij beweert dat dit 8/11 moet zijn."

De Raad merkt ten deze op dat de bestreden beslissingen tot teruggrijping niet enkel steunen op de vaststelling dat het doel van het voorgenomen verblijf niet wordt gestaafd maar ook steunen op de vaststelling dat de verblijfsomstandigheden niet werden gestaafd.

Artikel 34, leden 1 en 2 in samenhang met artikel 32, lid 1, onder a) van de Visumcode vormen de bepalingen waarop de bestreden beslissingen tot nietigverklaring van het visum steunen. Voor de motivering in feite worden dezelfde motieven gehanteerd als in de bestreden beslissingen tot teruggrijping.

3.3.2.6. Verzoekers halen aan dat zij aan de grensinspectie volgende documenten hebben voorgelegd:

- Een toeristisch plan voor Brussel, opgesteld door een reisbureau
- Een hotelreservatie
- Een bevestiging van de medische afspraak voor verzoekster op 8 november 2016.

Verzoekers stellen dat deze documenten ook werden voorgelegd in het kader van de visumaanvraag zodat ten onrechte de afgeleverde visa als frauduleus worden beschouwd. Daargelaten het gegeven dat nergens uit blijkt dat de visa als frauduleus worden beschouwd, herinnert de Raad er aan dat het gegeven dat zij in bezit waren van een visum type C, verzoekers niet vrijwaart van de mogelijkheid dat zij voorwerp kunnen uitmaken van een grenscontrole en dat zij desgevallend documenten dienen voor te leggen en uitleg moeten geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, zoals in punt 3.3.2.4. reeds uiteengezet.

3.3.2.7. Verzoekers wensen te repliceren op enkele lacunes die hen worden aangewezen.

Verzoekers melden vooreerst dat verzoeker in het bezit was van zijn VN badge (stuk 7 bij verzoekschrift) die hij had willen voorleggen maar waartoe hij geen kans kreeg. Er wordt benadrukt dat verzoeker tewerkgesteld is bij de VN, over een groot loon beschikt (stuk 9 bij verzoekschrift), een ziektekostenverzekering is (stuk 10 bij verzoekschrift), dat zij eigenaars zijn van twee grondpercelen in Kinshasa (stuk 11 bij verzoekschrift) en dat zij vijf kinderen hebben in Kinshasa die zij achtergelaten onder hoede van een nanny. Zij menen dat hun profiel geen wantrouwen rechtvaardigt.

Wat betreft het voorgelegde toeristische plan, herhalen verzoekers dat dit plan werd voorgelegd in het kader van de visumaanvraag en toen niet als ongeloofwaardig werd beschouwd. Dit gegeven neemt echter niet weg, zoals reeds gesteld, dat artikel 3 van de vreemdelingenwet de verweerder toelaat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren bij de inreiscontrole, in het bijzonder wat betreft het reismotief.

Het toeristisch plan werd opgesteld door een reisbureau te Kinshasa. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het toeristisch plan als ongeloofwaardig wordt beschouwd. Verzoekers stellen dat niet wordt uitgelegd waarom het plan als ongeloofwaardig wordt gezien. Evenwel verwijzen verzoekers naar het proces-verbaal van de grensinspectie van 7 november 2016. Daarin staat te lezen *“Betrokkenen geven initieel toerisme op als reismotief. Ze verwijzen hiervoor naar een “plan touristique” dat hun citytrip van maar liefst 20 dagen moet rechtvaardigen. Hiervoor gaan ze o.a. een hele dag doorbrengen in het Atomium of een hele dag op het Koningsplein te Brussel. Deze totaal ongeloofwaardige reisplanning gaat gepaard met een geannuleerde hotelreservatie.”*

Deze vaststellingen worden door de verzoekers in hun verzoekschrift aangehaald zodat ze te kennen geven op de hoogte te zijn van de redenen waarom het voorgelegde toeristisch reisplan als niet geloofwaardig wordt beschouwd.

Verzoekers geven vervolgens aan dat hun financiële middelen hen toelaten om hun plannen te wijzigen en tijd te voorzien voor shopping. Verder hebben zij ook tijd hebben vrijgehouden om de zus van verzoekster te ontmoeten die in Londen woont en naar België zou afreizen (stuk 13 bij verzoekschrift). Tenslotte leggen zij ook een stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker is tewerkgesteld bij de VN en is gedekt door een ziektekostenverzekering alsook dat een stuk waaruit blijkt dat hij toestemming heeft gekregen van zijn werkgever om verlof te nemen voor de periode van 5 november 2016 tot 26 november 2016. (stukken 14 en 15 bij het verzoekschrift).

Voor wat betreft het medisch bezoek gepland op 8 november 2016 stellen verzoekers niet te weten waarom de verwerende partij verwijst naar 8 oktober 2016. Zij voegen een stuk bij waaruit blijkt dat het medisch bezoek effectief op 8 november 2016 was gepland (stuk 21 bij het verzoekschrift).

Ook hier verwijzen verzoekers naar het proces-verbaal van de grensinspectie van 7 november 2016. Daarin staat te lezen: *“Op de smartphone van B.K. zien we een identificatiefiche van dokter S.(...) Y.(...) van de site Horta, onderaan de fiche is een afspraak voorzien voor Y.B. op 08/10 om 14.15 uur, volgens betrokkenen betreft het een vergissing en is er een afspraak voor morgen 08/11.”*

Deze vaststellingen worden door de verzoekers in hun verzoekschrift aangehaald zodat ze te kennen geven op de hoogte te zijn van de reden waarom in de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de datum van 8 oktober 2016.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekers dat tijdens het gehoor van de grenspolitie er inderdaad werd verwezen naar de afspraak en dit door middel van de smartphone. De raadsman geeft toe dat daarin de datum van 8 oktober 2016 werd vermeld, doch dat dit een ongelukkig typefout betrof.

Verzoekers benadrukken nogmaals dat zij genieten van een ziektekostenverzekering voor de gehele wereld. Gezien de middelmatigheid van de medische zorgen in Congo, hebben verzoekers besloten twee vliegen in één klap te slaan en een consultatie in te plannen met een specialist hier ter plaatse omdat in Kinshasa een adequate behandeling niet voorhanden is (stuk 22 bij het verzoekschrift). Die afspraak heeft men nu gemist omwille van de vasthouding.

3.3.2.8. De verwerende partij merkt aangaande het betoog van verzoekers inzake hun voorgehouden profiel terecht op dat dit gegeven de verzoekers niet vrijstelt van de binnenkomstvoorwaarden, met name dat zij in staat moeten zijn het doel van hun reis en hun verblijfsomstandigheden nader toe te lichten en de nodige documenten aan de grenspolitie moeten kunnen voorleggen om hun reisdoel en verblijfs-omstandigheden te staven.

In zoverre verzoekers betogen dat het doel van een reis ook meervoudig kan zijn, moet worden opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers initieel enkel melding hebben gemaakt van een toeristisch reismotief, hetgeen verzoekers niet ontkennen. Uit het proces-verbaal blijkt *“Pas nadat wij aan betrokkenen duidelijk maken dat wij een grensinspectieverslag inzake onduidelijk reismotief opstellen komen ze plots opdruven met een medisch luik aan hun voorgenomen verblijf.”* In het verzoekschrift stellen verzoekers dat zij ook van plan waren de zus van verzoekster te ontmoeten. Ten aanzien van de grenspolitie werd geen melding gemaakt van een ontmoeting van een zus. Verzoekers zetten ook niet uiteen waarom zij de grenspolitie ook niet hebben ingelicht over deze ontmoeting, die deel uitmaakt van hun reismotief, terwijl zij daartoe wel de gelegenheid hadden. Verzoekers maakten naast het toeristisch reismotief, ook melding van het medisch reismotief zodat de Raad niet inziet waarom zij tevens geen melding konden maken van de ontmoeting met de zus, waarbij de verwerende partij terecht opmerkt dat de voorgelegde stukken de verwantschap tussen de voorgehouden zus en verzoekster niet bewijzen.

3.3.2.9. Het komt de Raad niet onredelijk voor dat een toeristisch reisplan niet steeds van 's ochtends tot 's avonds volgeboekt is en dat er tijd wordt vrijgelaten voor shopping of dat de nodige flexibiliteit wordt voorzien om reisplannen te kunnen wijzigen. Verzoekers kunnen in die zin worden gevolgd dat de vaststellingen van de verweerder op zich niet volstaan om de reisplanning als *“totaal ongelooftwaardig”* af te doen. Niettemin kan de inhoud van het toeristische plan wel aanleiding geven tot twijfel omtrent het reisdoel. Wat betreft de medische afspraak, blijkt uit het voorgelegde stuk 21, dat deze inderdaad ingepland stond voor 8 november 2016, zoals verzoekers ook hebben verklaard tijdens hun gehoor bij de grenspolitie.

Evenwel merkt de Raad op dat de motieven aangaande het toeristische reisplan en de medische afspraak moeten worden samengelezen met het gegeven dat verzoekers niet vanaf het begin hebben vermeld dat hun reismotief naar België meervoudig was. De raadsman stelt in vraag of dan alles moet worden meegedeeld aan de grenspolitie, hetgeen de Raad enkel bevestigend kan antwoorden. Verzoekers geven zelf aan dat hun reisdoel meervoudig, weliswaar met toerisme als hoofdmotief. In het licht van het feit dat verzoekers krachtens artikel 5 van de Schengengrenscore ertoe gehouden zijn het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden te kunnen staven; het gegeven dat krachtens artikel 7 van de Schengengrenscore de grensinspectie een aantal verificaties kan voeren tijdens de inreiscontrole; en het gegeven dat krachtens artikel 3 van de vreemdelingenwet een terugdrijving mogelijk is indien de vreemdeling geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor om van verzoekers te verwachten dat zij vanaf het begin melding maken van hun verschillende reismotieven. Het feit dat zij dit niet hebben gedaan, zoals blijkt uit het proces-verbaal (*“Pas nadat wij aan betrokkenen duidelijk maken dat wij een grensinspectieverslag inzake onduidelijk reismotief opstellen komen ze plots opdruven met een medisch luik aan hun voorgenomen verblijf.”*) is een element dat twijfel kan zaaien over het reisdoel.

3.3.2.10. Meer nog dienen de motieven rond het toeristische reisplan en de medische afspraak te worden samengelezen met het gegeven dat een geannuleerde hotelreservatie voorlag. In het proces-verbaal wordt vermeld: *“Nazicht via de website (www.booking.com) leert ons immers dat hun reservatie geannuleerd werd. Bijgevolg kunnen betrokkenen geen bewijs van logies voorleggen.”*

In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van een mail van Booking.com gestuurd aan verzoeker. Deze mail dateert van 11 oktober 2016, 9u58. Daaruit blijkt dat een reservatie voor het Hotel Résidence Brussel South te Brussel wordt bevestigd voor de periode van 7 november 2016 tot 25 november 2016. Verder in het dossier bevindt zich een afschrift van een webpagina waarin wordt vermeld *“Uw reservering bij Hotel Résidence Brussels South is geannuleerd.”*, met vermelding van de periode van 7 november 2016 tot 25 november 2016. Verdere bewijzen met betrekking tot eventuele logies bevinden zich niet in het administratief dossier.

Verzoekers lichten toe dat verzoeker met betrekking tot zijn reservering bij Booking.com een mail kreeg toegestuurd met de melding dat zijn kredietkaart werd geweigerd. (stuk 17 bij het verzoekschrift) Verzoekers wijten dit aan de bankinstelling die die debit-beweging van Congo naar België verdacht vond. Verzoekers wijzen erop dat in deze mail werd vermeld dat de reservatie nog altijd bevestigd is. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat verzoeker meteen contact heeft opgenomen met de firma BE Housing die eigenaar is van de Résidence Brussels South die hem heeft verzekerd dat de reservatie nog altijd geldig is en dat hij kon betalen bij aankomst in het hotel. Er werd online een huurcontract

afgesloten tussen verzoeker en BE Housing voor de periode van 7 november 2016 tot 25 november 2016. (stuk 19) Op 8 november 2016 is verzoeker, die zijn reservatie niet wilde verliezen bij aankomst in België, overgegaan tot bankoverschrijving van 384 euro aan de firma BE Housing. Deze betaling is bevestigd en aanvaard door het hotel zodat volgens verzoekers de kamer die initieel werd gereserveerd, niet is geannuleerd zoals verwerende partij beweert. (stuk 20)

De Raad stelt vast de voormelde mail (stuk 17) ook dateert van 11 oktober 2016, dit is de dezelfde datum als de reservatie, maar later werd verstuurd met name om 11u14. In de mail wordt inderdaad vermeld dat de kredietkaart wordt geweigerd en wordt tevens gesteld dat de reservatie nog altijd bevestigd blijft. Evenwel blijkt uit de mail dat teneinde de reservatie te behouden, er een geldige kredietkaart moet worden voorgelegd binnen de 24uren. Aldus blijkt dat de reservatie, na weigering van de kredietkaart, enkel behouden bleef indien binnen de 24uren een nieuwe geldige kredietkaart werd voorgelegd, dit is ten laatste op 12 oktober 2014. Verzoekers tonen niet aan dat zij hieraan gehoor hebben gegeven.

Verder stelt de Raad vast dat uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift niet blijkt dat de Firma BE Housing eigenaar is van Résidence Brussels South. Verzoekers leggen geen stukken voor die hun bewering hieromtrent kan staven. Evenmin leggen verzoekers een stuk voor dat staft dat Résidence Brussels South hen heeft verzekerd dat de reservatie nog altijd geldig is en dat er kon worden betaald bij aankomst in het hotel. Voor wat betreft het huurcontract dat wordt voorgelegd, stelt de Raad vast dat hierin wordt vermeld: "*Fait en deux exemplaires dont un a été reçu par chaque partie le 15/11/2016*". Hieruit blijkt dat het huurcontract pas werd afgesloten na de bestreden beslissingen van 7 november 2016. Voor wat betreft het bewijs van overschrijving aan BE Housing geven verzoekers zelf aan dat deze overschrijving pas op 8 november 2016, dus na de bestreden beslissingen, heeft plaats gevonden.

De stukken die verzoekers nu voorleggen en het daarmee gepaarde betoog zijn dan ook niet van die orde dat zij nuttig hun standpunt kunnen ondersteunen, met name dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er sprake was van een geannuleerde hotelreservatie en dat er geen bewijs van logies voorlag.

3.3.2.11. Verzoekers bekritisieren het gegeven dat de verwerende partij zich steunt op een afschrift van een webpagina waarin wordt vermeld "*Uw reservering bij Hotel Résidence Brussels South is geannuleerd.*" met vermelding van de periode van 7 november 2016 tot 25 november 2016. Verzoekers stellen zich vragen bij de manier waarop de verwerende partij dit document heeft bekomen.

De verwerende partij merkt ter terechtzitting op dat verzoekers de verwerende partij in het bezit hebben gesteld van mails waarin de reservatienummer en de vertrouwelijke code die toegang geeft tot Booking.com stond vermeld. Aldus kunnen verzoekers *prima facie* niet dienstig kunnen betogen dat dit behoort tot het domein van het privéleven. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers hun kritiek hieromtrent niet verder uitwerken.

Verzoekers merken verder op dat het voormelde afschrift geen datum noch naam vermeldt. Bovendien staat er vermeldt: "*We zijn bezig met het updaten van uw gegevens. Deze verandering zal binnenkort zichtbaar zijn.*"

De Raad stelt vast dat in het voormelde afschrift niettemin melding wordt gemaakt van het Hotel Résidence Brussels South, dat verzoeker had gereserveerd, en dat melding wordt gemaakt van dezelfde reserveringsperiode van 7 november 2016 tot 25 november 2016. Deze gegevens die wel vermeld worden, zijn volgens de Raad *prima facie* voldoende om vast te stellen dat het afschrift betrekking heeft op de annulatie van de eerder gemaakte reservatie van 11 oktober 2016.

Daarenboven leggen verzoekers zelf stukken voor waaruit blijkt dat op dezelfde dag dat de reservatie werd gemaakt, de kredietkaart werd geweigerd. Verzoekers leggen geen stukken voor die aantonen dat zij gehoor hebben gegeven aan de oproep om, na de weigering van de kredietkaart, de reservatie te behouden door binnen de 24 uren een nieuwe geldige kredietkaart voor te leggen. In de mate dat verzoekers beweren dat de reservatie toch behouden bleef na contact met de firma BE Housing, stelt de Raad vast dat verzoekers daartoe stukken voorleggen die allen dateren van na de bestreden beslissingen.

3.3.2.12. Gelet op wat hierboven wordt besproken, maken verzoekers niet aannemelijk dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te besluiten dat zij op het moment van binnenkomst niet in het bezit waren van bewijzen van logies die hun verblijfsomstandigheden konden staven, zoals wettelijk vereist.

Dat de bestreden beslissingen aangaande de verblijfsomstandigheden van verzoekers niet zorgvuldig werd voorbereid, wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Deze vaststelling is *prima facie* een voldoende determinerend motief om de bestreden beslissingen te schragen. In zoverre verzoekers nog opmerken dat er zich in het administratief dossier geen vragenlijst bevindt en waarbij wordt verwezen naar een arrest van de Raad, merkt de Raad op dat in dit arrest wordt verwezen naar een verhoorrappport waarmee in wezen het proces-verbaal wordt bedoeld. *In casu* bevindt zich in dit administratief dossier ook een proces-verbaal van 7 november 2016 waarmee verzoekers bekend zijn. Verzoekers stellen niet te begrijpen waarom de grenspolitie geen vragen heeft gesteld omtrent de vrijheidsberoving of de gezondheidstoestand, maar verzoekers tonen hun belang hierbij niet aan nu zij geen concrete elementen aanbrengen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van de vreemdelingenwet en van artikel 34, leden 1 en 2 van de Visumcode wordt *in casu* op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers adstrueren hun derde middel als volgt:

“Cette disposition dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants »

En l'espèce, il convient de retenir que le requérant est un membre de l'ONU. Il bénéficie d'une excellente réputation auprès de son employeur et de ses collègues.

Etre traité comme un fraudeur dont le but premier de son voyage ne serait pas celui déclaré et être privé de sa liberté de mouvement est vécu par le requérant comme étant particulièrement insultant et partant dégradant. Cela constitue une atteinte à son honorabilité qui est très mal vécue par le requérant.

Le requérant gagne un revenu mensuel net de +/- 6.000 \$. Il n'a aucune volonté migratoire, il jouit d'une vie particulièrement confortable dans son pays d'origine le Congo ; il était d'ailleurs en possession de son billet de retour prévu le 26 11 2016 à 8 heures, qu'il a remis à l'officier de police (pièce 23)

Il travaille beaucoup et ne passe pas beaucoup de temps avec son épouse. Tous deux avaient énormément investi d'un point de vue émotionnel dans ce voyage.

L'annulation de leur visa, pour des motifs plus que légers, et leur enfermement a mis à mal ce projet et a fortement perturbé la seconde requérante qui ne comprend pas pourquoi sa bonne foi a été mise en cause notamment au sujet de sa consultation médicale dont elle a été privée.

L'ingérence de la partie adverse dans les choix de voyage de ce couple est disproportionnée et les actes attaqués constituent des traitements dégradants pour une famille qui n'a rien à se reprocher.

En outre, en prenant les actes attaqués, la partie adverse empêche le couple de se rendre auprès du spécialiste en chirurgie digestive pour la seconde requérante. ”

3.3.2.14. In zoverre verzoekers kritiek uiten op hun vrijheidsberoving, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, zij tegen een dergelijke vrijheidsberovende beslissing een beroep kunnen instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar zij werden aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dient er sprake te zijn van een minimum niveau aan hardheid vooraleer een bestreden maatregel binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kan vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen,

par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220).

Het gegeven dat verzoekers eergevoel is aangetast en dat verzoekster danig onder de indruk is, is *prima facie* niet voldoende om te besluiten dat de bestreden beslissingen het vereiste minimumniveau aan hardheid hebben bereikt om onder toepassing van artikel 3 van het EVRM te vallen.

In zoverre verzoekers menen dat er sprake is van een disproportionele inmenging merkt de Raad op dat dat Staten het recht hebben om op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen, *in casu* zoals bepaald in de Schengengrenscodes, de Visumcode en de vreemdelingenwet. De eigen keuze van reisbestemming kan niet zo worden begrepen dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze te respecteren en om binnenkomst op het grondgebied toe te staan. Zoals hierboven besproken blijkt niet dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te besluiten dat verzoekers op het moment van binnenkomst niet in het bezit waren van bewijzen van logies die hun verblijfsomstandigheden konden staven, zoals wettelijk vereist.

Wat betreft de medische afspraak die verzoekster heeft gemist, staat verzoekster niets in de weg om een nieuwe medische afspraak te maken die kan worden nagekomen indien zij voldoet aan de gestelde binnenkomstvoorwaarden, zowel bij de visumaanvraag als bij de inreiscontrole.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.
Het derde middel is niet ernstig.

3.3.2.15. In deze stand van het geding wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij, gelet op de elementen die voorlagen op het moment van de inreiscontrole, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of met miskennis van artikel 3 van de vreemdelingenwet en artikel 34, leden 1 en 2 van de Visumcode, besliste om verzoekers terug te drijven en het visum van de verzoekers nietig te verklaren.

De middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizendzestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MAES